

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Guds Kirckes Iubel-Fryd og Høytiid. Prædiken

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139961703984/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Men når man kommer noget ind i den egentlige prædiken, mærkes der mere flugt. Teksten, som er fra en af salmerne (Sl. 89, 1-6), griber øjensynlig prædikanten. Den får ham til at tale om salmedigtning: *Hvad kand dog et eeniste Menneske, med sin Gudelige Digt være til opbyggelse icke alleene mens hand Lever, men end og efter hans Død ... Derfor Digte og stunge da, ald den deel der kand, hvo veed hvad virkning det ved Guds Forunderlige Veie kand have endten hist eller her til Verdens ende? Og som modsætning nævnes det, hvordan et Eeniste Menneske ved sin Forfængelige Digt kand være mange til Forførelse, icke alleene mens hand Lever, men endog efter hands Død ... Sang har en stoer Kraft til at bevæge Affecterne ... Forfængelige og Letfærdige Sange ere denne tiids jarligste Trold-Bøger til at fortrylle unge hjerter, og at see dem kast paa Jlden, skulle være os det prægligste Fyhrværk i denne Iubel-Fæst (s. 284-85). Her er i alt faald noget, som brænder hos Brorson. For øvrigt ville man jo godt vide, hvor meget han henregnede til *forfængelig Digt*.*

På sine steder kan der komme en egen skønhed over hans ord, så det næsten føles som et lyrisk digt, f. eks. hvor han ud fra teksten taler om Herrens miskundhed: *De første Christne kaldtes af Daaben de smaa Fiske, ret nok, og her ere de stoere Strømme, som de svømme udi: nemlig Herrens Miskundhed; det er Christi Turtel Dues gyldne Lund og Paradiis, blide Luft og Liffige Sommerdage, blanke Himmel og klare Sool: nemlig Herrens Miskundhed. Dersom dend skiuler sig for dem, ja da sidder de, som eenlig Fugl paa Taget og kand icke sinnge bedre end en Rørdrum i Ørken ... Men naar De Skyer driver forbie, Dend Vindter viger, da heeder det: Stat op min Venniste ...*, og så følger den forårs-skildring fra Højs. 2, 10 flg., som han elskede så højt (s. 288).

Gribende er hans kundgørelse af det rene evangelium: *Her svinger Vi Iubel Fahnen for alle Bedrøvede Naadehungrige Hjerter: Miskundhed. Miskundhed! Uå naar mand skjønt med væemodighed [maa] see og tilstaae, at intet bliver saa meget misbrugt i Verden, som det søde Himmeriges Ord Miskundhed: dog maa alle Naadehungrige faae hvad dem tilkommer; en Guds Huusholder maa jo icke være knap i Naudens Iubel Fæst, men føre alle hungrige og tørstige ind til Guds stoere Naades Aabne Taffel;*